

66. ШКОЛА ПАТЊЕ
(На глас број 179. и 158.)

1. { У - чи ме, Спа - се, ме - сто
Нек ти - хо, вер - но крст мој

ту-жит' Ме - сто ла - ко - ће же-ли-ти, }
но-сим, К'о што по - не - се и сам Ти! }

Да-руј ми ср - це ти - хо, крот - ко! У -

чи ме тр-пит', бит' ве - ран! Нек се у -

гле - дам ја на Те - бе, Нек

сам у ту - зи ра - до - стан!

2. Знаш, да Те лако с' ума сметнем.
 Ма да то тајим од Тебе;
 Да мерим гордо своју снагу;
 Кад ме крст не притискује:
 Ал' Ти да гордост моју срушиш,
 Да ми покажеш, шта сам ја,
 Мораш ме крстом застидити-
 Тако с' тек смањи гордост та.
3. Знаш, да у тмини овог света
 Често унатраг дођем ја;
 Често варљиве осећаје
 Напретком вере сматрам ја:
 Да ми покажеш моју штету,
 И да сам далек' од Тебе,
 Тегобу крста мећеш мени
 На новој стази, трновној.
4. Знаш, кол'ко пута к' Теб' приступам
 А Твоју близост не ценим,
 Речите молбе сам' доносим:
 Само из дужности, знањем.

Ако ћеш молбу услишити
Морам познати да си ту,
Крст ме ту мора притиснути
Тек *скрушен* Теби сам близу.

5. О који гледиш све дубине,
Који све видиш, познајеш,
Све уздисаје још ѿоѿајне
Унаѿред Ти већ ѿознајеш;
Дај' да Господе, воља Твоја
Најпреча мени буде ту;
Затвори ме у *ѿихосѿи* Твоју;
Друкче грех избећ' не могу!

6. У тихости Твојој не желим
Ништа земаљско - бежи мрак,
У мир с' претвара сва тегоба;
Јарам је *ѿих* а терет *лак*.
У тихост' Твојој нема штете.
За душу ма туга и јад;
Доста је мени *Твоја милосѿи*,
Крсѿи ми је на сѿасење ѿад'.

7. Роптати нећу, нити тужит',
Нег' ћу Ти хвалу шиљат' још;
Јер и притешњен и покаран
Налазим *Твоју љубав* још.
Стазе, што с' чине понајтеже
К' блаженсѿиву воде скорим, знаш,
Јер то све мора бит' на добро
Том' кој' *Те љуби*, Спасе наш!